

EL JOC DELS COLORS

Jo acabava de fer 9 anys quan vam anar a viure a Barcelona, al carrer Diputació. Allí el germà de la mare, el tiet Joan, metge, freqüentava molt la farmàcia Claravall, i al mateix costat hi va veure un pis per llogar. Les *Écoles Françaises* eren un parell de carrers més avall, i els pares van pensar que estaria bé que aprenguéssim francès, que llavors era la llengüa que es tenia com a universal pel futur.

És possible que això fos el motiu que m'adonés de que veia les paraules en colors, però com que ens passava a tots 4 germans, ho teníem per totalment normal. Aviat ens vam adonar però, que no tots els veiem d'igual color. Ho comentàvem amb els pares, però tot i que el pare era pintor i havia dedicat moltes hores a estudiar diverses teories del color, mai li vam sentir dir que ell veiés es paraules i els números de colors. La mare, tampoc.

La Irene m'avançava de 18 mesos. Em seguia el Paco amb 2 menys; amb la petita Irene me'n portava 7. Sovint era motiu de discussions entre nosaltres. Sobre tot amb la Irene. (Va marxar cap al Cel on deu veure els colors de les ales dels àngels amb els matissos més hermosos que hom pugui imaginar).

El Paco no se'n recorda, ha perdut aquella sensació. No així la Pilar (Maipi) que, com jo , segueix veient totes les paraules i els numers de colors... però sense amb prou feines una coincidència amb mi.

Recordo un dia que la Irene i jo discutíem molt a propòsit de la lletra U. Per a mi era (i és) blava. Per a ella, era marró. Jo deia quasi indignada..."però, com pots veure la u marró si és d'un blau intens tan bonic?"..."i tu, com pots veure-la blava?"..."Es que és blava!"... La mare va haver d'intervenir: "Com podeu discutir una cosa tan absurda? Vosaltres no veieu de debó les paraules de colors, sinó que les percebeu en la vostra imaginació, així que respecteu-vos la manera que cadascuna ho veu i aprofiteu aquesta qualitat tan bonica que teniu, per comentar-ho entre vosaltres. Però no us vull sentir mai més discutir per aquesta qüestió". I així ho vam acceptar

Però jo no vaig poder amagar la desil·lusió de pensar que la Irene veuria el nom de Raúl -que jo trobava tan maco-, de color marró.

Per a la Pilar, la U és... grogosa!

Jo no veig els colors molt definits, les consonants les veig totes fosques, influenciades per la vocal que les acompanya. Per exemple, a la paraula quan, la Q s'esclareix per la companya de la U que la domina i la veig blava, però guanya el so de la A, i s'esblanqueix.

Les vocals les veig així: La A, blanca. La E, negra. La I, vermella. La O, negra, la U, blava. Els números els veig totalment independents de l'alfabet, amb alguna coincidència: L'1, fosc. El 2 fosc. El 3, beig-rosat. El 4, fosc. El 5, vermell. El 6, beig. El 7, marró. El 8, blaumarí. El 9 i el 0 clars. Els veig més matissats que no pas els mots.

Això m'ajuda molt per recordar molts telèfons. Per exemple, no puc confondre un 33 amb un 44, etc, el primer és clar, lluminós... el segon, fosc.

Per a mi és tan normal com sentir-hi i veure. M'ajuda en molts casos a recordar noms i xifres. Vet aquí, això és tot!

Tarragona, 1 d'octubre 2008